

Otthon a sok házi, és utána este van. Már csak tévézésre marad idő. Szinte semmi kikapcsolódás!

Ez a diákélet.

Varga Roland

A CICÁM MESÉLI

A cicám, Cili meséli, hogy tölti napjait születésétől kezdve.

Amikor testvéreim és én megszülettünk a kis diósi házban, a fészernaplón voltunk. Egyszer, mikor ötnaposak lehettünk, az anyukánkat kizárták a padlásról, mi nagyon hangosan sírtunk, így találtak ránk.

A gazdiék macskaházat készítettek nekünk, és jó melegre csinálták. Felcseperedtünk. Sajnos eljött az a nap, mikor a mama és a dédi eljöttek, hogy megnézzenek minket, játsszanak velünk. Itt volt az idő arra, hogy kiváltságunkat egyikünknek.

Én voltam a leghuncutabb, a legfoltosabb és a legkomiszabb. A tesóim vörösek és szürkék voltak. Új gazdáimnak tetszettem, mert ritka vagyok, és a bundám színe se átlagos. Fehér hasam, foltos hátam és pofim megnyerte tetszésüket.

Hazavittek meleg otthonukba, gondoztak, játszottak velem. Szeretettel hogy megháláljam, doromboltam, és odasimítottam a pofimat a mama arcához, és még a hátára is ráugrottam. Amikor ekképp cselekedtem, a mami megdögönyözött. A dédit is szerettem, pedig ő szigorú volt hozzám. Igaz, játékosan, de fegyelmezett. Ezért tartottam is a déditől.

Bánatomra meghalt a dédimama, ezért el kellett hagynom a házat. Szerencsémre kellett meg nektek, mert pajkos voltam. Eleinte rossz gazdik voltak, mert nem adtak időben enni, de anyukátok addig piszkált, míg meg nem változtatok. Ma már nagyon jól érzem magam nálatok, mert a kicsikéimre is vigyáztok.

Bakos Attiláné és Lőrincz Györgyné igényes, különleges technikákkal készített kézimunkái is kiállításra kerültek a Nemzedékek Fesztiválján

Ha nem érkeztünk volna el a mához, volna még mit mesélnem!

Hermann Klára

A JELI ARBORÉTUMBAN A RODENDRONOK NYÍLÁSAKOR

2001. május 6.

Ha Ön még nem látta ezt a csodát, akkor már idén érdemes bejegyeznie

az időpontot a jövő évi naptárba, hogy 2002-ben megnézhesse ezt a természeti szépséget!

A mi kirándulásunkra azok kaptak meghívást, akik a tavaszi időszakban a legtöbbet tették csapatunkért. A gyerekek mellett velünk utaztak az iskola konyháján dolgozók is. Ők azok, akik a hétköznapi Tárnok lakosságának 10%-át látják el finom falatokkal, s évente sok-sok hétvégéjükön dolgoznak azért, hogy a községi rendezvények még színvonalasabbak legyenek.

Köszönet érte.

Az arborétumban több tárnoki családdal is találkoztunk, ez pedig azt jelzi, hogy sokan választják a pihenőnapokon a természetjárás semmivel össze nem hasonlítható programját. Aki nem hiszi, járjon utána!

A szó szoros értelmében, gyalogosan a legjobb!

Várhelyi Mária

Virágok illatfelhőjében

